ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 11ης Δεκεμβρίου 1998 *

Στην υπόθεση Τ-22/98,

Scottish Soft Fruit Growers Ltd, εταιρία σκωτσέζικου δικαίου, με έδρα το Blairgowrie (Μεγάλη Βρετανία), εκπροσωπούμενη από τον Fergus Randolph, barrister, του δικηγορικού συλλόγου Αγγλίας και Ουαλλίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο των Arendt και Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Xavier Lewis, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής η οποία περιλαμβάνεται σε έγγραφο της 16ης Οκτωβρίου 1997 προς το Scottish Office και με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να ικανοποιήσει αίτημα της προ-

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

σφεύγουσας αναφορικά με την ερμηνεία και εφαρμογή του κανονισμού (ΕΟΚ) 1991/92 του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 1992, για τη θέσπιση ειδικών μέτρων για τα σμέουρα που προορίζονται για μεταποίηση (ΕΕ L 199, σ. 1), και του κανονισμού (ΕΟΚ) 2252/92 της Επιτροπής, της 30ής Ιουλίου 1992, περί καθορισμού των λεπτομερειών εφαρμογής του ειδικού καθεστώτος λήψεως μέτρων για τα σμέουρα βιομηχανίας που προορίζονται για μεταποίηση (ΕΕ L 219, σ. 19),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. D. Cooke, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas και την P. Lindh, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Νομικό πλαίσιο

1 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1991/92 του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 1992, για τη θέσπιση ειδικών μέτρων για τα σμέουρα που προορίζονται για μεταποίηση (ΕΕ L 199, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 1991/92), εφαρμόζεται, δυνάμει του άρθρου του 1, επί των κοινοτικών παραγωγών σμέουρων που υπάγονται στον κωδικό ΣΟ ex 0810 20 10. Στο άρθρο 2, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού,

προβλέπεται ότι οι οργανώσεις παραγωγών αναγνωρίζονται από τις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών υπό τον όρο ότι η παραγωγή των μελών τους υπερβαίνει τους 1 000 τόνους για την περίοδο εμπορίας που προηγείται της σύμφωνα με τον κανονισμό αυτό αιτήσεως αναγνωρίσεως. Η περίοδος εμπορίας εκτείνεται από την 1η Ιουνίου μέχρι την 31η Μαΐου.

2 Δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφοι 2 και 3, του ανωτέρω κανονισμού, οι αναγνωρισμένες οργανώσεις παραγωγών που έχουν υποβάλει πρόγραμμα βελτιώσεως της ανταγωνιστικότητας του τομέα των προοριζομένων για τη βιομηχανία μεταποιήσεως σμέουρων το οποίο είχε εγκριθεί από τις αρμόδιες εθνικές αρχές τυγχάνουν κατ' αποκοπήν ενισχύσεως άπαξ χορηγούμενης από τα κράτη μέλη. Το ύψος της ενισχύσεως αυτής καθορίζεται στα 50 ECU ανά τόνο σμέουρων για τη βιομηχανία που έχει διατεθεί στο εμπόριο από την οργάνωση παραγωγών, κατά κανόνα, κατά τη διάρκεια της πρώτης περιόδου εμπορίας που έπεται της ημερομηνίας της ειδικής αναγνωρίσεως ως οργανώσεως βάσει του κανονισμού αυτού. Οι χορηγούμενες ενισχύσεις επιστρέφονται από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα Εγγυήσεων, σε ποσοστό 50 % του ύψους τους.

3 Το άρθρο 6 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2252/92 της Επιτροπής, της 30ής Ιουλίου 1992, περί καθορισμού των λεπτομερειών εφαρμογής του ειδικού καθεστώτος λήψεως μέτρων για τα σμέουρα βιομηχανίας που προορίζονται για μεταποίηση (ΕΕ L 219, σ. 19, στο εξής: κανονισμός 2252/92), με τον οποίο συμπληρώθηκε το άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 1991/92, προβλέπει ότι οι ποσότητες οι οποίες διατίθενται στο εμπόριο και πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για τη χορήγηση της κατ' αποκοπήν ενισχύσεως σε κάθε οργάνωση αγορών είναι αυτές που έχουν όντως πωληθεί από τα μέλη τους για μεταποίηση κατά τη διάρκεια της πρώτης περιόδου εμπορίας που έπεται της ημερομηνίας της ειδικής αναγνωρίσεως. Η διάταξη αυτή προσθέτει ότι, σε περίπτωση που διαπιστώθηκαν δυσμενείς κλιματολογικές συνθήκες στην περιοχή παραγωγής, συνθήκες που μείωσαν κατά 20 % και πλέον τη συγκομιδή της οργανώσεως παραγωγών, οι διατιθέμενες στο εμπόριο ποσότητες είναι αυτές που πράγματι πωλήθηκαν για μεταποίηση κατά τη διάρκεια της δευτέρας περιόδου εμπορίας που έπεται της ημερομηνίας της ειδικής αναγνωρίσεως.

4 Δυνάμει του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 2252/92, η κατ' αποκοπήν ενίσχυση σε αναγνωρισμένες οργανώσεις παραγωγών που έχουν υποβάλει πρόγραμμα βελτιώσεως τους καταβάλλεται σε ποσοστό 70 % του προσω-

ρινού ποσού από τις εθνικές αρχές εντός προθεσμίας το πολύ δύο μηνών μετά την εκ μέρους τους έγκριση του προγράμματος. Δυνάμει του άρθρου 10, παράγραφος 2, αυτό το προσωρινό ποσό καθορίζεται, ενδεχομένως, σε συνάρτηση με τις διατεθείσες στο εμπόριο ποσότητες από κάθε οργάνωση παραγωγών, όπως μνημονεύεται στην αίτηση αναγνωρίσεως.

5 Το οριστικό ποσό της ενισχύσεως εξαρτάται είτε από τις ποσότητες που πράγματι πωλήθηκαν για μεταποίηση κατά τη διάρκεια της πρώτης περιόδου εμπορίας που έπεται της ημερομηνίας ειδικής αναγνωρίσεως είτε, σε περίπτωση που διαπιστώθηκαν δυσμενείς κλιματολογικές συνθήκες στην περιοχή παραγωγής, οι οποίες μείωσαν σε ποσοστό άνω του 20 % τη συγκομιδή της οργανώσεως παραγωγών, από τις ποσότητες που πράγματι πωλήθηκαν κατά τη διάρκεια της δευτέρας περιόδου εμπορίας που έπεται της αναγνωρίσεως. Συναφώς, το άρθρο 10, παράγραφος 3, του κανονισμού 2252/92 προβλέπει ότι καθορίζεται το οριστικό ποσό της ενισχύσεως, το δε υπόλοιπο — μεταξύ αυτού του οριστικού και του προκαταβληθέντος ποσού — καταβάλλεται το αργότερο ένα μήνα μετά την ανακοίνωση, εκ μέρους των οργανώσεων παραγωγών προς τις αρμόδιες εθνικές αρχές, των στοιχείων που αφορούν τις ποσότητες που διατέθηκαν στο εμπόριο κατά τη διάρκεια της πρώτης περιόδου εμπορίας που έπεται της αναγνωρίσεως.

6 Το άρθρο 14 του κανονισμού 2252/92 ορίζει ότι, σε περίπτωση αδικαιολογήτως καταβληθείσας ενισχύσεως, τα κράτη μέλη προβαίνουν στην ανάκτηση των καταβληθέντων ποσών, προσαυξημένων με τόκο που υπολογίζεται από την ημερομηνία της καταβολής της ενισχύσεως και μέχρι την πραγματική εξόφληση αυτής.

Ιστορικό της διαφοράς

7 Η προσφεύγουσα εταιρία, η Scottish Soft Fruit Growers Ltd, είναι μια σκωτσέζικη εταιρία συνενώνουσα διάφορους παραγωγούς σμέουρων προοριζομένων για μεταποίηση, η οποία είναι εγγεγραμμένη στο σχετικό μητρώο σύμφωνα με τον Industrial and Provident Society Act 1965. Η εταιρία αυτή ιδρύθηκε το 1992, προκειμένου να ασκήσει δραστηριότητες ως οργάνωση παραγωγών σμέουρων στο Ηνωμένο Βασίλειο, και αναγνωρίστηκε τον Απρίλιο του 1993. Η εν λόγω

εταιρία υπέβαλε, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 1991/92, πρόγραμμα βελτιώσεως της ανταγωνιστικότητας της βιομηχανίας σμέουρων και απέκτησε το δικαίωμα, όπως ήταν επόμενο, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού, για ενίσχυση 50 ECU ανά τόνο σμέουρων που διατέθηκαν στο εμπόριο, κατά κανόνα, κατά τη διάρκεια της περιόδου μεταξύ 1ης Ιουλίου 1993 και 31ης Μαΐου 1994, πρώτης περιόδου εμπορίας που έπεται της ημερομηνίας της ειδικής αναγνωρίσεως.

8 Το πρόγραμμα της προσφεύγουσας εγκρίθηκε στις 28 Μαΐου 1993, η δε κατ' αποκοπήν ενίσχυση της καταβλήθηκε, σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 2252/92, στις 2 Ιουλίου 1993, σε ποσοστό 70 % του ποσού της, από το Intervention Board, αρμόδια εθνική αρχή. Το ποσό της ενισχύσεως [246 755,10 λίρες στερλίνες (UK£)] υπολογίστηκε προσωρινώς, σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, σε συνάρτηση με τις διατεθείσες στο εμπόριο από την οργάνωση ποσότητες, όπως μνημονεύεται στην αίτηση αναγνωρίσεως που υποβλήθηκε από την προσφεύγουσα (7 350 τόνοι σμέουρων). Ωστόσο, το οριστικό ποσό της ενισχύσεως έπρεπε να καθοριστεί, κατ' αρχήν, μετά το πέρας της περιόδου εμπορίας που κάλυψε την περίοδο από 1ης Ιουνίου 1993 μέχρι 31ης Μαΐου 1994.

9 Καθώς οι μετεωρολογικές συνθήκες υπήρξαν, κατά τη διάρκεια της περιόδου εκείνης, ασυνήθεις, η προσφεύγουσα μπόρεσε να διαθέσει στο εμπόριο μόνο 4 000 τόνους σμέουρων. Δεδομένου ότι πληρούνταν οι προϋποθέσεις του άρθρου 6 του κανονισμού 2252/92 (δυσμενείς κλιματολογικές συνθήκες), οι ποσότητες που έπρεπε να ληφθούν υπόψη ως βάση για τον υπολογισμό του οριστικού ποσού της ενισχύσεως έπρεπε να είναι αυτές που είχαν πράγματι πωληθεί κατά τη διάρκεια της δευτέρας περιόδου εμπορίας (αυτής που καλύπτει την περίοδο από 1ης Ιουνίου 1994 μέχρι 31ης Μαΐου 1995). Δεδομένου ότι οι μετεωρολογικές συνθήκες απεδείχθησαν εκ νέου δυσμενείς, ο όγκος των πωλήσεων της προσφεύγουσας κατά την περίοδο 1994/95 έφθασε μόλις τους 3 539 τόνους. Έτσι, το οριστικό ποσό της ενισχύσεως ανερχόταν κατά την εκκίνηση σε 163 009,21 UK£.

10 Με έγγραφο της 3ης Απριλίου 1995, το Intervention Board, εθνικός οργανισμός παρεμβάσεως στο Ηνωμένο Βασίλειο, απαίτησε από την προσφεύγουσα, σύμφωνα με το άρθρο 14 του κανονισμού 2252/92, την επιστροφή του καθ' υπέρβαση καταβληθέντος ποσού, δηλαδή 83 745,90 UK£. Στις 25 Απριλίου 1995 καταρτίστηκε τιμολόγιο μνημονεύον τη 10η Μαΐου 1995 ως ημερομηνία καταβολής.

11 Μετά την κατάρτιση του εν λόγω τιμολογίου, το Scottish Office, Agriculture Environment and Fisheries Department, περιφερειακή δημόσια αρχή με αρμοδιότητες στον τομέα της γεωργίας, εξέθεσε, με έγγραφο της 25ης Οκτωβρίου 1995, στον διευθυντή της Γενικής Διευθύνσεως Γεωργίας (ΓΔ VI) της Επιτροπής το πρόβλημα που αντιμετώπιζε η προσφεύγουσα και του ζήτησε να δείξει κατανόηση. Η εν λόγω περιφερειακή αρχή υπέδειξε ως λύση για την αποφυγή της επιστροφής τη δυνατότητα να ερμηνευθεί ο κανονισμός 1991/92 ως επιτρέπων την αναγνώριση καταστάσεως ανωτέρας βίας λόγω ιδιαιτέρως κακών κλιματολογικών συνθηκών και να θεωρηθεί η περίοδος που χρησίμευσε ως βάση για την αναγνώριση της ενώσεως — περίοδος 1992/93 — ως η οριστική περίοδος όσον αφορά την ενίσχυση κατά την εκκίνηση. Με το έγγραφο εκείνο, ο εκπρόσωπος του Scottish Office αναγνώρισε ότι για μια τέτοια λύση θα απαιτούνταν προφανώς κάποια τροποποίηση του άρθρου 6 του κανονισμού 2252/92. Εν αναμονή της απαντήσεως της Επιτροπής, το Intervention Board δεν προέβη σε καμία ενέργεια για την ανάκτηση του χρεωθέντος στις 25 Απριλίου 1995 ποσού.

12 Με έγγραφο της 16ης Οκτωβρίου 1997, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ VI πληροφόρησε το Scottish Office ότι η Επιτροπή είχε λάβει οριστική θέση έναντι του αιτήματός του, δηλώνοντας ότι δεν μπορούσε να δώσει ευνοϊκή σ' αυτό συνέχεια.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

13 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 21 Ιανουαρίου 1998, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, της 16ης Οκτωβρίου 1997, απόφαση με την οποία δεν έγινε δεκτό το αίτημα του Scottish Office σχετικά με την ερμηνεία και την εφαρμογή των κανονισμών 1991/92 και 2252/92 αναφορικά με το αίτημα επιστροφής ενισχύσεως κατά την εκκίνηση που το Intervention Board είχε υποβάλει στην προσφεύγουσα.

14 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία στις 6 Μαρτίου 1998, η Επιτροπή προέβαλε, δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού

Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ένσταση απαραδέκτου. Στις 29 Απριλίου 1998 η προσφεύγουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της σχετικά με την ένσταση απαραδέκτου.

15 Στο δικόγραφο της προσφυγής της η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής που περιλαμβάνεται στο έγγραφο της 16ης Οκτωβρίου 1997·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

16 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

17 Στις παρατηρήσεις της σχετικά με την ένσταση απαραδέκτου, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου της Επιτροπής·

— να διατάξει τη συνέχιση της διαδικασίας.

Επί του παραδεκτού

Επιχειρήματα των διαδίκων

18 Η Επιτροπή υποστηρίζει, πρώτον, ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη για τον λόγο ότι το επίδικο έγγραφο ουδόλως μεταβάλλει την έννομη κατάσταση της προσφεύγουσας, η οποία οφείλει να επιστρέψει το αδικαιολογήτως καταβληθέν από τη διοίκηση τμήμα της ενισχύσεως, και τούτο λόγω της εφαρμογής του άρθρου 6 του κανονισμού 2252/92 και όχι λόγω του εγγράφου του γενικού διευθυντή της ΓΔ VI με το οποίο αυτός της ανακοίνωσε ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να δώσει ευνοϊκή συνέχεια στο αίτημα του Scottish Office σχετικά με την τροποποίηση του άρθρου αυτού. Κατά συνέπεια, το αποτελούν το αντικείμενο της προσφυγής έγγραφο δεν είναι κάποιο μέτρο το οποίο είχε ως συνέπεια τη σαφή μεταβολή της νομικής θέσεως της προσφεύγουσας. Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου μπορούν να αποτελούν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως μόνον οι πράξεις που παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική του θέση (απόφαση του Πρωτοδικείου της 16ης Απριλίου 1997, Τ-541/93, Connaughton κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1997, σ. II-549, σκέψη 30). Εξ αυτού η Επιτροπή συμπεραίνει ότι η προσβαλλόμενη πράξη, δεδομένου ότι δεν μπορούσε να παραγάγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, δεν είναι δυνατό να αποτελέσει το αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως.

19 Η Επιτροπή ισχυρίζεται, δεύτερον, ότι το επίμαχο έγγραφο αποτελεί αρνητική απάντηση σε αίτημα που υποβλήθηκε με αντικείμενο, κατ' ουσίαν, την τροποποίηση διατάξεως μιας πράξεως γενικής ισχύος όπως είναι ο κανονισμός 2252/92. Όμως, κατά πάγια νομολογία, «προσφυγή ακυρώσεως που ασκείται από ιδιώτη κατά αρνητικής αποφάσεως δεν είναι παραδεκτή εφόσον στρέφεται κατά της αρνήσεως εκδόσεως κανονισμού γενικής ισχύος» (διάταξη του Πρωτοδικείου της 4ης Οκτωβρίου 1996, Τ-5/96, Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1299).

20 Συναφώς, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, όσον αφορά την υπό κρίση υπόθεση, οι κανονισμοί 2252/92 και 1991/92 είναι νομοθετικού χαρακτήρα και γενικής ισχύος διότι αφορούν τις οργανώσεις παραγωγών σμέουρων που είναι εγκατεστημένες εντός ολόκληρης της Κοινότητας. Καθώς το άρθρο 6 του κανονισμού

2252/92 προβλέπει, κατά τρόπο αντικειμενικό, τη χορήγηση κατ' αποκοπήν ενισχύσεως στις αναγνωρισμένες οργανώσεις παραγωγών, το εν λόγω άρθρο συνεπάγεται έννομα αποτελέσματα έναντι προσώπων θεωρουμένων κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο, οπότε τούτο αφορά την προσφεύγουσα μόνο λόγω της ιδιότητάς της ως οργανώσεως παραγωγών σμέουρων, χωρίς καμία άλλη διευκρίνιση.

21 Τέλος, η Επιτροπή αναφέρεται στον τρόπο κατά τον οποίο θα έπρεπε να γίνει η ζητηθείσα τροποποίηση σε περίπτωση όπου στο σχετικό αίτημα θα δινόταν ευνοϊκή συνέχεια και παρατηρεί ότι η εν λόγω τροποποίηση θα έπρεπε επίσης να γίνει υπό τη μορφή κανονισμού γενικής ισχύος. Δεδομένου ότι το Πρωτοδικείο έχει κρίνει, στην προπαρατεθείσα διάταξή του Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, ότι «η προσφυγή που ασκείται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο και στρέφεται κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να προβεί σε αναδρομική διόρθωση πράξεως είναι απαράδεκτη εφόσον η αιτούμενη διόρθωση θα έπρεπε να γίνει υπό μορφή κανονισμού γενικής ισχύος» (σκέψη 28), είναι αναμφισβήτητο, κατά την Επιτροπή, ότι η υπό κρίση προσφυγή είναι, αυτή καθεαυτή, για τον λόγο αυτό, απαράδεκτη. Συναφώς, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι το Scottish Office αναγνώρισε, στο έγγραφό του της 25ης Οκτωβρίου 1995, ότι ήταν αναγκαία τροποποίηση του κανονισμού.

22 Στο δικόγραφο της προσφυγής της η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή εφόσον η προσβαλλομένη απόφαση, έστω και αν απευθυνόταν στο Scottish Office, την αφορά άμεσα και ατομικά. Ισχυρίζεται ότι η εν λόγω απόφαση την αφορά άμεσα, εφόσον τα έναντι αυτής αποτελέσματα δεν εξαρτώνται από την εκ μέρους τρίτου άσκηση διακριτικής εξουσίας και ατομικώς, δεδομένου ότι η απόφαση εκείνη την επηρεάζει λόγω ορισμένων ιδιαίτερων χαρακτηριστικών της ή λόγω πραγματικών περιστάσεων που τη διακρίνουν, οπότε αυτή εξατομικεύεται από την απόφαση όπως ακριβώς συμβαίνει και με το πρόσωπο προς το οποίο αυτή απευθύνεται. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι η επίδικη απόφαση θίγει αυτήν και μόνο, δεδομένου ότι αποτελεί τη μοναδική οργάνωση παραγωγών σμέουρων εντός της Κοινότητας.

23 Στις παρατηρήσεις της σχετικά με την ένσταση απαραδέκτου, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το επίδικο έγγραφο έχει μεταβάλει τη νομική της θέση και ότι, ως εκ τούτου, έχει παραγάγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να καταστήσουν παραδεκτή την προσφυγή της. Αμφισβητεί το επιχείρημα της Επιτροπής κατά το οποίο δεν είναι η επίδικη απόφαση αυτή που την υποχρέωσε να

επιστρέψει το ποσό των 83 745,90 UK£, διευκρινίζοντας ότι οι εθνικές αρχές ανέστειλαν κάθε ενέργεια ανακτήσεως του ποσού αυτού εν αναμονή της αποφάσεως της Επιτροπής. Συναφώς, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι μια προσφυγή ακυρώσεως πράξεως της Επιτροπής κηρύχθηκε παραδεκτή από το Δικαστήριο, και τούτο παρά το γεγονός ότι η πράξη εκείνη απαιτούσε τη λήψη εκτελεστικών μέτρων εκ μέρους των εθνικών αρχών (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 207, σκέψη 7). Κατά συνέπεια, κατά την προσφεύγουσα, η επίδικη απόφαση καθορίζει, αυτή καθεαυτή, κατά τρόπο οριστικό, τη νομική στάση της Επιτροπής και, ως εκ τούτου, επηρεάζει τη νομική θέση της, επιτρέποντας, εξ αυτού του λόγου, τον δικαστικό έλεγχο της αποφάσεως αυτής σύμφωνα με το άρθρο 173 της Συνθήκης (βλ. την απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Δεκεμβρίου 1992, Τ-10/92, Τ-11/92, Τ-12/92 και Τ-15/92, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2667).

24 Εξάλλου, η προσφεύγουσα επικαλείται την απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Απριλίου 1997, C-395/95 P, Geotronics κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. I-2271, σκέψεις 12, 14 και 15), όπου το Δικαστήριο έκρινε ότι μια προσφυγή ασκηθείσα κατ' αποφάσεως της Επιτροπής ήταν παραδεκτή, και τούτο παρά το ότι η προσφεύγουσα είχε έννομη σχέση μόνο με τις αρμόδιες εθνικές αρχές και παρά το ότι, σύμφωνα με προγενέστερη νομολογία, η Επιτροπή δεν μπορούσε να υποκαταστήσει με την απόφασή της απόφαση των εθνικών αρχών. Δεδομένου ότι η Επιτροπή είχε λάβει την επίδικη απόφαση στο πλαίσιο της ασκήσεως των αρμοδιοτήτων της, η δε απόφαση εκείνη αφορούσε ειδικώς την προσφεύγουσα, η οποία έχανε έτσι κάθε πραγματική δυνατότητα να της ανατεθεί η σύμβαση δημοσίου έργου, η απόφαση εκείνη είχε από μόνη της παραγάγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ως προς αυτήν και μπορούσε, επομένως, να αποτελέσει το αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως σύμφωνα με το άρθρο 173 της Συνθήκης. Έτσι, όσον αφορά την υπό κρίση υπόθεση, η προσφεύγουσα εκτιμά, κατ' αναλογίαν ότι, εφόσον η Επιτροπή έλαβε την επίδικη απόφαση στο πλαίσιο της ασκήσεως των αρμοδιοτήτων της και ενόψει του γεγονότος ότι η εν λόγω απόφαση αφορούσε ειδικώς την προσφεύγουσα, η οποία έχανε ως εκ τούτου κάθε δυνατότητα να πετύχει τους στόχους της, το ίδιο αποτέλεσμα, δηλαδή η διαπίστωση του παραδεκτού της προσφυγής, θα έπρεπε να ισχύει και εν προκειμένω.

25 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί επίσης, έστω και επικουρικώς, τα λοιπά επιχειρήματα της Επιτροπής.

26 Απαντώντας στο επιχείρημα που στηρίζεται στο απαράδεκτο μιας προσφυγής ακυρώσεως στρεφομένης κατά της αρνήσεως εκδόσεως κανονισμού γενικής ισχύος, που η Επιτροπή αντλεί από τη διάταξη Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η κατάσταση του προσφεύγοντος στην εν λόγω υπόθεση δεν είναι παρόμοια προς τη δική της διότι, εν προκειμένω, η προσβαλλομένη πράξη δεν αποτελεί απλό ενημερωτικό έγγραφο περιοριζόμενο στο να διασαφηνίζει εν συντομία στον αποδέκτη τους λόγους προγενέστερης θεσπίσεως κανόνα δικαίου, αλλά αποτελεί, αντιθέτως, λεπτομερή απορριπτική απόφαση ληφθείσα ύστερα από μακρές μεταξύ των ενδιαφερομένων μερών διαπραγματεύσεις.

27 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί επίσης το επιχείρημα σχετικά με την φύση του αιτήματος που αποτέλεσε την αιτία λήψεως της προσβαλλομένης αποφάσεως που η Επιτροπή αντλεί από την ίδια διάταξη, επιχείρημα κατά το οποίο η προσφεύγουσα επιδιώκει να πετύχει τη νομοθετική τροποποίηση των ασκουσών επιρροή κοινοτικών νομοθετικών διατάξεων. Κατά την προσφεύγουσα, το έγγραφο του Scottish Office της 25ης Οκτωβρίου 1995 (παράρτημα 5 του δικογράφου της προσφυγής) δεν περιλαμβάνει κατ' ανάγκη αίτημα τροποποιήσεως του κανονισμού 2252/92. Από το εν λόγω έγγραφο προκύπτει ότι το αίτημα αυτό στηριζόταν, μεταξύ άλλων, στην ερμηνεία της εκφράσεως «κατά κανόνα» (normally), που περιλαμβάνεται στον κανονισμό 1991/92 ως περιέχουσα εξαίρεση, για λόγους ανωτέρας βίας, από τις νομοθετικές διατάξεις όπως αυτές είχαν θεσπιστεί. Όμως, σύμφωνα με την προσφεύγουσα, κάτι τέτοιο δεν απαιτούσε κατ' ανάγκη τροποποίηση των διατάξεων αυτών. Κατά συνέπεια, η προβαλλομένη από την Επιτροπή νομολογία δεν τυγχάνει εν προκειμένω εφαρμογής.

28 Για την περίπτωση όπου το Πρωτοδικείο θα έκρινε ότι η φύση του αιτήματος συνεπαγόταν κατ' ανάγκη νομοθετική τροποποίηση, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η φύση της επιδιωκομένης τροποποιητικής διατάξεως είναι τέτοια ώστε πρέπει να επιτρέπει την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως κατά της αρνήσεως μιας τέτοιας τροποποιήσεως. Όντως, κατά την προσφεύγουσα, αυτή η τροποποίηση θα έπρεπε να εφαρμοστεί, ως εκ της φύσεώς της, επί ενός και μόνον παραγωγού — αυτής της ίδιας — εφόσον καθ' όλη την κρίσιμη περίοδο ήταν ο μόνος παραγωγός τον οποίο αφορούσαν οι αρχικές νομοθετικές διατάξεις. Συναφώς, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, σε περίπτωση ανάλογης περιπτώσεως, το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι ένας κανονισμός με τον οποίο προβαλλόταν άρνηση παροχής σε συγκεκριμένη κατηγορία επιχειρηματιών του ευεργετήματος αυξημένων επιστροφών κατά την εξαγωγή αφορούσε αυτούς τους επιχειρηματίες κατά τρόπο άμεσο και ατομικό (απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Νοεμβρίου 1975, 100/74, CAM κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1975, σ. 427).

29 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί επίσης την εφαρμογή εν προκειμένω της νομολογίας Buckl (απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Νοεμβρίου 1992, C-15/91 και C-108/91, Συλλογή 1992, σ. I-6061) βάσει της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα διάταξη Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η υπό κρίση υπόθεση είναι όλως διαφορετική εφόσον, αντίθετα προς τα πραγματικά περιστατικά που αποτελούσαν τη βάση της εν λόγω υποθέσεως, όπου το Δικαστήριο είχε διασαφηνίσει ότι ο ζητούμενος τροποποιητικός κανονισμός θα αφορούσε αυτούς που εισήγαν χήνες και πάπιες, αυτούς που εξέτρεφαν χήνες και πάπιες καθώς και όλα, αδιακρίτως, εν προκειμένω, τα σφαγεία πουλερικών, η δέουσα εν προκειμένω τροποποίηση δεν επηρεάζει αναδρομικώς παρά ένα μόνο παραγωγό εντός ολόκληρης της Κοινότητας.

30 Προκειμένου να στηρίξει τη θέση της περί του παραδεκτού, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, αντιθέτως, ότι η προσφυγή της είναι ανάλογη προς αυτήν που είχε ασκηθεί στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Μαΐου 1971, 41/70, 42/70, 43/70 και 44/70, International Fruit Company κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 783), απόφαση στην οποία αναφέρεται το Πρωτοδικείο στη διάταξή του της 4ης Οκτωβρίου 1996, Τ-197/95, Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. II-1283). Κατ' αυτόν τον τρόπο, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι οι λόγοι που ώθησαν το Δικαστήριο να κηρύξει παραδεκτή την προσφυγή στην υπόθεση εκείνη είναι οι ενδεδειγμένοι και οι κατάλληλοι και όσον αφορά την υπό κρίση υπόθεση. Συναφώς, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι με την προπαρατεθείσα απόφασή του International Fruit Company κ.λπ. κατά Επιτροπής, το Δικαστήριο έκρινε ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν ήταν γενικής ισχύος και, επομένως, μπορούσε να ασκηθεί επ' αυτού δικαστικός έλεγχος σύμφωνα με το άρθρο 173 της Συνθήκης, και τούτο εφόσον, κατά τη θέσπισή του, ο αριθμός των αιτήσεων αδειών εισαγωγής που θα μπορούσαν εν προκειμένω να τύχουν αρνητικής αντιμετωπίσεως ήταν συγκεκριμένος, καμία νέα αίτηση δεν μπορούσε να προστεθεί, ο κανονισμός είχε θεσπιστεί ενόψει της συνολικής ποσότητας για την οποία είχαν υποβληθεί αιτήσεις και είχε εκδοθεί ενόψει της συγκεκριμένης καταστάσεως ορισμένων προσώπων. Κατά την προσφεύγουσα, κάθε τροποποιητική νομοθεσία αντιστοιχεί στις θεωρήσεις που ώθησαν το Δικαστήριο να κηρύξει παραδεκτή την προσφυγή στην εν λόγω απόφαση και, κατά συνέπεια, όσον αφορά την υπό κρίση υπόθεση, η απόφαση με την οποία προβλήθηκε η άρνηση θεσπίσεως τέτοιας νομοθεσίας θα έπρεπε να θεωρηθεί ως δυνάμενη να αποτελέσει το αντικείμενο δικαστικού ελέγχου σύμφωνα με το άρθρο 173 της Συνθήκης.

31 Τέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το επιχείρημα της Επιτροπής κατά το οποίο και άλλες οργανώσεις θα μπορούσαν να υπάγονται καθώς και να υπαχθούν στο μέλλον στον επίμαχο κανονισμό στερείται παντελώς σημασίας διότι η

ανάλυση του ζητήματος πρέπει να γίνει μάλλον βάσει των πραγματικών γεγονότων παρά βάσει υποθέσεων. Κατ' αυτήν, η τροποποίηση δεν μπορούσε να αφορά παρά έναν και μόνο παραγωγό, τη Scottish Soft Fruit Growers.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

32 Δυνάμει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, αν ένας διάδικος το ζητήσει, το Πρωτοδικείο μπορεί να κρίνει επί του απαραδέκτου χωρίς να εισέλθει στην ουσία. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι έχει επαρκώς διαφωτιστεί από τα στοιχεία της δικογραφίας και κρίνει ότι μπορεί να αποφανθεί επί του αιτήματος χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και χωρίς να εισέλθει στην ουσία της υποθέσεως.

33 Εν προκειμένω, πρέπει να εξετασθεί, πρώτον, αν η προσβαλλομένη απόφαση αποτελεί πράξη δυνάμενη να αποτελέσει το αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως.

34 Κατά πάγια νομολογία, δεν αρκεί ένα έγγραφο να έχει αποσταλεί από κοινοτικό όργανο στον αποδέκτη του, σε απάντηση αιτήματος του τελευταίου, προκειμένου να μπορεί το έγγραφο αυτό να χαρακτηριστεί ως απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, παρέχοντας έτσι στον αποδέκτη το *δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως* (διάταξη του Δικαστηρίου της 27ης Ιανουαρίου 1993, C-25/92, Miethke κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-473, σκέψη 10· απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Μαΐου 1996, T-277/94, AITEC κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-351, σκέψη 50, και προπαρατεθείσα διάταξη της 4ης Οκτωβρίου 1996, T-5/96, Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, σκέψη 26). Από πάγια επίσης νομολογία προκύπτει ότι συνιστούν πράξεις ή αποφάσεις, οι οποίες δύνανται να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 173, κάθε μέτρο του οποίου τα έννομα αποτελέσματα είναι δεσμευτικά και ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική του θέση (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM

κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9· προπαρατεθείσα απόφαση Connaughton κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 30, και προπαρατεθείσα διάταξη της 4ης Οκτωβρίου 1996, Τ-5/96, Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, σκέψη 26).

35 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι η υποχρέωση επιστροφής που υπέχει η προσφεύγουσα απορρέει από την εφαρμογή της ισχύουσας νομοθεσίας και ότι, όπως είναι επόμενο, αυτή ήταν οφειλέτης του Intervention Board πριν το Scottish Office υποβάλει το αίτημά του στην Επιτροπή, εξακολούθησε δε να είναι οφειλέτης ύστερα από την απάντηση της τελευταίας.

36 Επιπλέον, όταν στις 25 Οκτωβρίου 1995 το Scottish Office απευθύνθηκε στην Επιτροπή, η προσφεύγουσα είχε ήδη λάβει το έγγραφο του Intervention Board της 3ης Απριλίου 1995 με το οποίο της ανακοινώθηκε το οριστικό ποσό της ενισχύσεως κατά την εκκίνηση που δικαιούνταν ενώ της διασαφηνίστηκε το αδικαιολογήτως προκαταβληθέν ποσό το οποίο όφειλε να επιστρέψει βάσει τιμολογίου το οποίο επρόκειτο να λάβει τις επόμενες ημέρες. Πράγματι, το τιμολόγιο αυτό της απεστάλη από το Intervention Board στις 25 Απριλίου 1995, βάσει δε αυτού ήταν υποχρεωμένη να καταβάλει το ποσό των 83 745,90 UK£ πριν από τις 10 Μαΐου 1995.

37 Το επιχείρημα της προσφεύγουσας κατά το οποίο το επίδικο έγγραφο μετέβαλε τη νομική της κατάσταση εφόσον οι εθνικές αρχές δεν είχαν προβεί σε άλλες ενέργειες για τη μερική ανάκτηση της ενισχύσεως εν αναμονή εκδόσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Πρέπει να διασαφηνιστεί ότι, αν το Intervention Board, αρμόδια αρχή για την είσπραξη των αδικαιολογήτως καταβληθέντων ποσών δυνάμει του άρθρου 14 του κανονισμού 2252/92, δεν προέβη στη λήψη, εν αναμονή της θέσεως που θα ελάμβανε η Επιτροπή σχετικά με το αίτημα του Scottish Office, κανενός μέτρου πραγματικής εισπράξεως του κατ' αυτόν τον τρόπο εκκαθαρισμένου χρέους, δεν πρόκειται για χαριστική ενέργεια μονομερώς υιοθετηθείσα από τη βρετανική διοίκηση, οι αρμοδιότητες της οποίας ουδεμία έχουν σχέση με αυτές της Επιτροπής στον τομέα αυτό. Συναφώς, διαπιστώνεται ότι οι ισχύοντες εν προκειμένω κανονισμοί δεν προβλέπουν ούτε τη δυνατότητα τροποποιήσεως του συστήματος που

καθιερώνουν ή ρυθμίσεως κατ' εξαίρεση της χορηγήσεως και της ανακτήσεως ενισχύσεων που έχουν αποφασιστεί από τις εθνικές αρχές ούτε τη λήψη μέτρων αναστολής της ανακτήσεως, όπως αυτό που ελήφθη εν προκειμένω με μονομερή απόφαση του Intervention Board.

38 Εξ αυτού έπεται ότι το γεγονός ότι η εθνική αρχή δεν προέβη στην πραγματική ανάκτηση του εν λόγω ποσού, και τούτο εν αναμονή της θέσεως που θα ελάμβανε η Επιτροπή, δεν μπορεί να στηρίξει τη θέση της προσφεύγουσας ότι η νομική της κατάσταση σε σχέση με το χρέος εξαρτιόταν από τη συνέχεια που η Επιτροπή θα επεφύλασσε στο αίτημα που είχε διατυπωθεί από το Scottish Office στις 25 Οκτωβρίου 1995.

39 Υπό τις περιστάσεις αυτές η προσφεύγουσα δεν δικαιούνταν να ελπίζει ότι η απάντηση της Επιτροπής στο αίτημα του Scottish Office θα συνεπαγόταν μεταβολή της νομικής της καταστάσεως ως οφειλέτιδας έναντι του Intervention Board.

40 Ενόψει των ανωτέρω, πρέπει να συναχθεί ότι το επίδικο έγγραφο δεν μπορεί να επηρεάσει τη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας.

41 Πρέπει επίσης να υπομνηστεί ότι μια προσφυγή ακυρώσεως που ασκείται από ιδιώτη δεν είναι παραδεκτή όταν στρέφεται κατά της αρνήσεως εκδόσεως κανονισμού γενικής ισχύος (βλ., υπό την έννοια αυτή, την προπαρατεθείσα διάταξη της 4ης Οκτωβρίου 1996, T-5/96, Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, σκέψη 28). Ομοίως, προσφυγή που έχει ασκηθεί από φυσικό ή νομικό πρόσωπο και στρέφεται κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να προβεί σε αναδρομική διόρθωση πράξεως είναι απαράδεκτη όταν η ζητουμένη διόρθωση θα έπρεπε να πραγματοποιηθεί υπό τη μορφή κανονισμού γενικής ισχύος (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Μαΐου 1990, C-87/89, Sonito κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-1981, σκέψεις 8 και 9, και προπαρατεθείσα διάταξη της 4ης Οκτωβρίου 1996, T-5/96, Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, σκέψη 28).

42 Οι κανονισμοί 1991/92 και 2252/92, που εφαρμόζονται εν προκειμένω, είναι νομοθετικού χαρακτήρα και γενικής ισχύος διότι αφορούν όλες τις εγκατεστημένες στην Κοινότητα οργανώσεις παραγωγών σμέουρων και καθορίζουν τις προϋποθέσεις για την αναγνώριση των οργανώσεων αυτών, προβλέποντας ταυτόχρονα τη χορήγηση ειδικών ενισχύσεων. Ειδικότερα, το άρθρο 6 του κανονισμού 2252/92 προβλέπει τη χορήγηση κατ' αποκοπήν ενισχύσεως βάσει μιας αντικειμενικής καταστάσεως, δηλαδή οργάνωση παραγωγών των οποίων η παραγωγή υπερβαίνει τους 1 000 τόνους όσον αφορά την περίοδο εμπορίας που προηγήθηκε της αιτήσεως αναγνωρίσεως η οποία έχει υποβάλει πρόγραμμα βελτιώσεως της ανταγωνιστικότητας του τομέα της βιομηχανικής μεταποιήσεως σμέουρων εγκριθέν από τις αρμόδιες εθνικές αρχές. Κατά συνέπεια, το εν λόγω άρθρο συνεπάγεται έννομα αποτελέσματα έναντι προσώπων λαμβανομένων υπόψη κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο. Το γεγονός ότι η προσφεύγουσα ήταν, κατά τον χρόνο διατυπώσεως του αιτήματος του Scottish Office, η μόνη οργάνωση παραγωγών σμέουρων που είχε αναγνωριστεί στο πλαίσιο των εν λόγω κανονισμών ουδόλως μεταβάλει τη νομοθετική φύση και τη γενική ισχύ των εν λόγω κανονισμών, δεδομένου ότι ο αριθμός των ενδιαφερομένων οργανώσεων δεν είναι εν προκειμένω αποφασιστικός (βλ., υπ' αυτή την έννοια, την απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1983, 231/82, Spijker Kwasten κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2559, σκέψη 10). Εξ αυτού έπεται επίσης ότι ένας τροποποιητικός κανονισμός θα έπρεπε να είναι κανονισμός γενικής ισχύος.

43 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα, στο μέτρο που το επίδικο έγγραφο αναλύεται ως άρνηση τροποποιήσεως του κανονισμού, δεν μπορεί παραδεκτώς να προσβάλλει την άρνηση αυτή μέσω προσφυγής ακυρώσεως.

44 Επιπλέον, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να στηρίζεται στην επικαλούμενη νομολογία εφόσον αυτή αφορά υποθέσεις των οποίων το νομικό πλαίσιο και η πραγματική κατάσταση δεν ήσαν ανάλογα προς το νομικό πλαίσιο και την πραγματική κατάσταση της υπό κρίση περιπτώσεως, οπότε η προσφεύγουσα δεν μπορεί να κλονίσει την προηγηθείσα ανάλυση που διαπιστώνει ότι ουδόλως επηρεάστηκε η νομική της κατάσταση.

45 Όσον αφορά, πρώτον, την προπαρατεθείσα απόφαση Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, αρκεί η διαπίστωση ότι, αντίθετα προς ό,τι συμβαίνει στην υπό κρίση περίπτωση, επίδικο εν προκειμένω δεν είναι ένα μέτρο διασφαλίσεως συνεπαγόμενο παρεκκλίσεις από τους κανόνες της Συνθήκης μετά από

συγκεκριμένο χρονικό σημείο και για περιορισμένο διάστημα, και ότι ούτε το Συμβούλιο ούτε η Επιτροπή μπορούσαν να προσπαθήσουν να εξατομικεύσουν τους επιχειρηματίες πριν από την έκδοση της πράξεως, ούτε άλλωστε υποχρεούνταν να πράξουν κάτι τέτοιο.

46 Προκειμένου, δεύτερον, για την προπαρατεθείσα απόφαση Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα κακώς συνάγει από την απόφαση αυτή ότι η απόφαση της Επιτροπής μπορεί, στην υπό κρίση περίπτωση, να αποτελέσει το αντικείμενο δικαστικού ελέγχου βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης απλώς και μόνον επειδή καθορίζει κατά τρόπο οριστικό τη θέση της Επιτροπής, και τούτο για τον λόγο ότι η ίδια η απόφαση επισημαίνει ότι απαιτείται οι πράξεις αυτές να μεταβάλλουν κατά τρόπο σαφή τη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας.

47 Όσον αφορά, τέλος, την προπαρατεθείσα απόφαση Geotronics κατά Επιτροπής, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η επίκληση της αποφάσεως αυτής δεν ασκεί εν προκειμένω επιρροή διότι, αντίθετα προς ό,τι συμβαίνει στην υπό κρίση περίπτωση, η απόφαση που είχε εκδοθεί από την Επιτροπή στο πλαίσιο της ασκήσεως ιδίων αρμοδιοτήτων ρητώς αναγνωριζομένων, εν προκειμένω, από τον εφαρμοζόμενο κανονισμό ήταν ατομική και όχι γενικής ισχύος. Εξάλλου, στην εν λόγω υπόθεση, η Επιτροπή διέθετε αρμοδιότητες τις οποίες υποτίθεται ότι ασκούσε σε σχέση με κάθε υποβαλλομένη προσφορά για σύναψη συμβάσεως δημοσίου έργου, οπότε οι αποφάσεις της μπορούσαν να προκαλέσουν, όπως διαπίστωσε το Δικαστήριο με την απόφασή του, δεσμευτικά και οριστικά έννομα αποτελέσματα, όπως ο αποκλεισμός της προσφεύγουσας από τη συμμετοχή στην πρόσκληση για υποβολή προσφορών. Αντιθέτως, η συμμετοχή, εν προκειμένω, της Επιτροπής οφείλετο αποκλειστικώς στο αίτημα που είχε υποβάλει κατά τρόπο όλως εκούσιο και απρόβλεπτο το Scottish Office, το οποίο ζήτησε από την Επιτροπή τη λήψη ενός ουδόλως προβλεπομένου και όλως κατ' εξαίρεση μέτρου, όπως αυτό της τροποποιήσεως μιας κανονιστικής διατάξεως γενικής ισχύος με αναδρομικά αποτελέσματα. Υπ' αυτές ακριβώς τις συνθήκες, η Επιτροπή έλαβε την απόφαση να μη δώσει συνέχεια στο αίτημα και, ως εκ τούτου, να μην τροποποιήσει το νομικό πλαίσιο στο οποίο η προσφεύγουσα υπαγόταν ήδη. Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι ούτε το νομικό πλαίσιο ούτε η πραγματική κατάσταση των δύο υποθέσεων είναι παρόμοια.

48 Ενόψει όλων των ανωτέρω, πρέπει να συναχθεί ότι το επίδικο έγγραφο δεν αποτελεί προσβλητέα κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης πράξη και, ως εκ τούτου, να κηρυχθεί η υπό κρίση προσφυγή απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

49 Δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικά της δικαστικά έξοδα, καθώς και σ' αυτά στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή.

Λουξεμβούργο, 11 Δεκεμβρίου 1998.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. D. Cooke